

KAPITEL ET

DER FINDES EN VIDUNDERLIG del af England, som er kendt under navnet The Donheads. The Donheads består af en klynge landsbyer, der er opkaldt efter helgener og løseligt forbundet af snoede småveje. Der er Donhead St. Mary, Donhead St. Andrew, Donhead St. James, og blandt mange andre desuden Donhead St. Ague.

Denne koncentration af helgener kan nogle gange overraske nytilkomne, der ikke er religiøse og ikke forbinder dem med navnene på landsbykirker. Nogle gør dog, for de gamle familier her har et stærkt romerskkatolsk islæt. Her var man kavalerer. Udefrakommende kalder imidlertid The Donheads for "Thomas Hardy-land", og sådan beskrives det også af de ejendomsmæglere, der nu sælger de fattiges gamle huse til de rige.

Og ikke helt sandfærdigt, for Hardy boede et godt stykke længere mod sydvest. Den eneste digter, der er kendt for at have besøgt en Donhead, lader til at være Samuel Taylor Coleridge, der kom på besøg hos en belæst ping på egnen, men kun blev der en enkelt aften. Måske var det fugten. Den Donhead, der er kendt som Ague – Kuldegysningen – synes ikke at have forbindelse til nogen helgen og menes blot at

være en lokal bronzealdervittighed. Ikke desto mindre er det den mest eftertragtede af samtlige landsbyer, den smukkeste og så afgjort også den mest afsondrede, sådan som den ligger mange kilometer inde i et overdådigt skovområde med blomster overalt langs vejene. De små gårde er alle sammen borte, og det samme er de travle landsbysamfund. Vejene er for smalle til de moderne landbrugsmaskiner, der ellers tordner gennem mere åbne områder. I weekenden kommer de rige trillende ned fra London i enorme biler fyldt med forsyninger indkøbt på gårdudsalg inde i storbyen. Disse mennesker får sjældent venner i nærheden af deres feriehjem, medmindre de har forbindelser på de herresæder, der stadig står tavse hen i deres parker, stadig har butler og nu tilhører som regel bortrejste berømtheder. Enhver form for vild ungdom glimrer ved sit fravær.

Og det gør så også stedet attraktivt for de pensionerede akademikere, administratorer og udøvere af liberale erhverv, der for år tilbage var kvikke nok til at få fingre i en ejendom. Deres børn prøver at skjule ængstelsen for, at årenes kulde måske vil gøre det nødvendigt at få de gamle væsener på plejehjem, og at skattevæsenet dermed vil kunne kaste sig over deres huse.

Til venstre for bakken med selve landsbyen Donhead St. Ague ligger der en ujævn skråning, som er for landlig til at blive kaldt en indkørsel. Næsten omgående deler den sig i to adskilte grene, den ene til venstre, den anden til højre, den ene nedad og den anden opad. For enden af den nedadsnoede indkørsel på venstre hånd ligger det udsøgt moderniserede, gamle bondehus, som tilhører sir Edward Feathers, Queen's Counsel (fhv.), der i mange år har boet der i fred og ro. Hans kone, Elisabeth – Betty – døde, mens hun var i færd med at

lægge tulipanløg op ad en gammel, rød mur. Huset ligger lavt og vender væk fra landsbyen i retning mod horisontens kridtstreg og en gammel klynge træer på en bakketop. Indkørslen på højre hånd drejer stejlt opad i den modsatte retning og forsvinder ind mellem fyrretræerne. Rundt om hjørnet og højt oppe ligger der en plet med gult grus og et hus i mørkerøde sten; bortset fra en enkelt ærgrelse er den prægtige udsigt den samme som fra Eddie Feathers' hus nedenunder. Ærgrelsen er Feathers' store, murede skorsten, der ser ud til at være ældre end resten af huset og har en enkelt stjerne blandt områdets seværdigheder. Måske har huset engang været bageri. Folkene i det grimme hus ovenover er nødt til at kigge forbi skorstenen for at se solnedgangen.

Det er dog de samme lokale folk, der har boet i det mørkerøde hus i mange år, og de er rolige nok. Huset er blevet en slags aftægtshus for aldrende og umedgørlige medlemmer af en landmandsfamilie, og i alle tilfælde går landmænd sjældent op i udsigter. De har aldrig beklaget sig.

En dag er de imidlertid væk. Varevogne og biler og "fami-liemedlemmer" får dem af vejen, så Eddie Feathers nu er helt alene om at nyde udsigten. Han er lettere pikeret over, at ingen af dem kom hen for at sige farvel, om end han aldrig selv i tyve år har gjort andet end at nikke til dem, når de tilfældigt mødtes ude på vejen. Han spekulerer på, hvem der mon bliver hans nye naboer. Men ikke særlig meget.

I landsbyen spekulerer man også. Nogen har set det hæs-lige hus sat til salg til en forbløffende pris i *Country Life*, hvor fotografiet fik det til at ligne et eventyrpalads med tårne og spir. Og ikke så meget som antydningen af en skorsten.

Men den første tid kommer der ikke nogen forbi for at se det. Nede ved vejen sætter en ejendomsmægler fra London

et smart skilt op, som får Edward Feathers til at skumme, ikke kun som følge af det vulgære ved overhovedet at *annoncere* for et hus i The Donheads, i særdeleshed i St. Ague, men fordi det kunne friste nogen til at tro, at der blev henvist til hans eget.

Der gik uger og måneder. Ukrudtet begyndte at brede sig ind over indkørslen på højre hånd. Nogen mente at have set noget mærkeligt foregå derhenne en tidlig morgen. Der havde stået en dværg ude på vejen. Men intet om nogen nyankommet.

“En dværg?”

“Nå ja, det sagde avisdrengen. Da han en morgen var ved at stoppe sir Edwards avis ned i det der stykke nedløbsrør. Klokken syv om morgenen. Men han har jo også kendt bedre dage.” (Avisdrengen var fyldt halvfjerds.)

“Der findes ingen dværge længere. De har fundet en måde at standse det på.”

“Nå ja, en dværg var det altså,” sagde postdrengen. “Med en stor hat på.”

KAPITEL TO

MERE END ET HALVT ÅRHUNDREDE forinden, da køerne stadig vandrede rundt på vejene i The Donheads, hønsene stadig puttede sig midt på vejen, da der fandtes grovsmede, og landsbyen var universets midtpunkt, og de fleste aldrig havde været længere derfra end Shaftesbury, medmindre de havde været i militæret under krigen, stod en ung, engelsk pige i sit værelse på et andenklassers hotel i Hong Kong og holdt et brev ind til ansigtet. “Åh,” sagde hun. “Ja.”

“Åh *ja*,” sagde hun til brevet. “Åh ja, *det tror jeg da nok lige!*” Hendes ansigt var ét stort smil.

Og på nogenlunde samme tid, om end det naturligvis ude i Orienten var dagen i går, sad der i Londons flotte nye lufthavn (der nu hedder Heathrow) i England (der nu mystisk nok kaldes Storbritannien) et usædvanligt par og ventede på flyet til Hong Kong. Den ene af mændene, der nærmede sig sin bedste alder og således lige havde passeret tredive, var englænder, meget høj og iført en let bedaget, håndsyt habit og sko indkøbt på Piccadilly (St. James’s Street). Han var iøjnefaldende uden selv at være klar over det, og hvis han havde været iført hat, kunne man godt have troet at se et spøgelse.

Her fremstod han bare som født i et ældre England.

Hans rejsefælle var en kinesisk dværg.

Sådan blev han i hvert fald beskrevet af advokaterne i det engelske retsvæsen. Den høje mand var advokat, et af de yngre medlemmer af Inner Temple, og blev allerede omtalt med respekt. Dværgen var sagfører med internationalt ry og kun kinesisk i formel forstand. Han foretrak selv at blive kaldt hakkar, det gamle, rødbrune folkeslag af orientalske sigøjnere. Han blev behandlet med endnu større respekt end advokaten – som naturligvis var Edward Feathers, der snart skulle blive kendt som “Gamle Filth” (med Filth som forkortelse for *Failed In London Try Hong Kong* – for han sad på en guldmine af søgsmål overalt i verden, hvor engelsk lovgivning havde gyldighed. Dværgen havde fornemmelse for vindere.

Hans navn var Albert Loss. Egentlig var det Albert Ross, men på sit ellers fejlfri engelsk havde han vanskeligt ved at udtale “r”. Det irriterede ham, for det lyder ikke opmuntrende at sige “Jeg er Loss” til klienter. Han påstod at have gået på Eton, men selv for Feathers henlå hans oprindelse i tager. Han bestræbte sig på at få navnet Ross til at klinge mest muligt af skotsk adel og hentydede gerne til Glamis Castle og dyrejagt ude i de store dale. Nogle gange blev han gemytligt kaldt “Albatross” og som følge deraf også “Cole-ridge” eller “Gamle Sømand”, hvad han reagerede på med et svagt nik. Han var ufatteligt forfængelig. For Eddie Feathers havde han siden sekstenårsalderen været en vidunderlig, men også krævende ven.

Fra hofterne, som nu var skjult af bordet i lufthavnens førsteklasse lounge, hvor han sad og lagde kabale, skrumpede Ross’ tæbyggede overkrop ind til et par små, svagelige ben og stolpelignende fødder i Dr. Scholls ortopædiske sandaler.

Benene antydede en vanskelig fødsel og en barndom med engelsk syge. Om det var sandt, blev ingen nogensinde klar over.

Som en anden konge eller fyrste gik han aldrig med ur. Under krigen, mens bomberne faldt omkring dem på kajen i Ceylon, og Ross havde besluttet at tage benene på nakken, havde Eddie Feathers overrakt Ross et ur, der var Eddies dyreste eje. Det havde tilhørt hans far. Uret var naturligvis borte for længst, formentlig byttet væk for mad, men det var ikke glemt og blev aldrig erstattet af et andet.

På hovedet bar Ross i dag ligesom alle andre dage en brun filthat i størrelse 10, ligeledes fra St. James's Street. For fødderne af de to mænd stod der to læderkufferter med Eddie Feathers' initialer påført i guld. Det var den type bagage, der skulle komme til at ældes side om side med sin ejer, efterhånden som han blev Queen's Counsel, dommer, højesteretsdommer, måske også dommer for Overhuset, måske sågar Dronningens Inddrivelsesmester og ikke utænkeligt også Gud.

Feathers ville have fortjent sin succes. Han var et helt igennem godt og venligt menneske og såvel flittig som begavet. Han havde haft en ensom barndom, hvor kun indfødte tjenestefolk i Malaya havde elsket ham. Han var blevet et af de forældreløse kolonibørn og kommet i (katastrofal) pleje i Wales. Han var kommet på kostskole og havde mistet venner i Slaget om England, en af hvilke der betød mere for ham end nogen familiemedlemmer, men det talte han aldrig om. Da han blev sendt tilbage til Østen for at blive evakueret, havde han ombord på en utæt båd mødt Ross og derefter mistet ham af syne igen. Eddie var vendt pengeløs og syg tilbage til England, og efter at have tilbragt en håbløs tid med at læse

jura i Oxford havde han siddet uden ret meget at lave i en sidegang i et iskoldt, Dickensk advokatfirma i Lincoln's Inn (Inner Temple var blevet bombet i ruiner), da han pludselig blev fejret op til hæder og berømmelse af Ross, der nu var sagfører og bar rundt på orientalske søgsmål i hobetal, som var det en pose med trylleguld.

På opfordring fra Ross begyndte Eddie at specialisere sig i erstatninger som følge af bombardementer og derefter i byggesager generelt. Så godt som omgående havde Ross fået ham i gang med at flyve verden rundt i dyre jakkesæt på vej til at blive tsar (som man siger nu om dage) for byggeindustrien. Ude i Fjernøsten begyndte skyskraberbølgen.

Og nu i de magre efterkrigsår under Attlee blev Eddie drøftet af sine kolleger over middagene i de forskellige Inns of Court, mens de tyggede på deres hvalbøffer. Mange af dem havde ikke meget andet at fordrive tiden med. I begyndelsen af 1950'erne var søgsmål lige så sjældne som selvmord i krigstid.

Men nogen større misundelse var der ikke tale om. Byggeindustrien var ikke lige så fin som ærekrænkelse, injurier eller strafferet. Modsat shipping eller skifteret har den ry for at være nem. Faktisk kommer det faretruende tæt på ingeniørindustrien, der i England altid betragtes med foragt. Den omtales ofte som noget med kloakker og afløb. Derfor altså Filth som i snavs? Nej – ikke derfor. Filth havde altid været et helt igennem kærligt tilnavn. Eddie, eller Filth, der altid så ud til at være trådt lige ud af badet på et femstjernet hotel, var ubesmittet både på krop og sjæl. Nå ja, næsten. Folk kom godt ud af det med ham, naturligvis altid på afstand, sådan som englændere nu gør. Ved ikke selv at have misundelse skabt i sig, vakte han heller ikke selv nogen. Kvinder ...

Åh ja, kvinder. Altså, kvinder havde det med at blive fascineret af ham. Der var intet affekteret over ham. Han var ikke uden seksuel tiltrækning. Han kunne godt have et glimt i øjet. Men længere var der ingen, der kom. For øjeblikket kom han ikke sammen med nogen, og når han talte lidenskabeligt i søvne på sin barndoms malajisk, var der ingen til at høre det.

Hans minder kunne dårligt være mere mystiske og private. Han vidste bare, at han arbejdede bedst og var gladest i Fjernøstens solskin, monsunregnens bulder og brag og de hidsige bølgers brølen og sugen og skyllen ind mod hvide strande. Det var ude i Østen, han vandt de fleste af sine sager.

Den eneste trussel mod ham var en anden engelsk advokat, der var en anelse yngre og fuldstændig anderledes: en mand, der ikke talte andre sprog end engelsk, var uddannet ingeniør og havde en form for juridisk diplom fra et professionscollege i Middlesbrough af den type, man gerne kaldte en "aftenscole", og var dristig, grim og ustoppeligt, ja nærmest utæmmeligt lystig på en måde, som særdeles mange kvinder og også mange mænd fandt uimodståelig. Hans navn var Terry Veneering.

Terry Veneering skulle være Edward Feathers' modpart i den sag, han nu skulle til at føre i Hong Kong. Han var imidlertid med et andet fly eller befandt sig måske allerede i Hong Kong, for han var kinesisk gift. Eddie var begyndt at blive ekspert i at glemme sin foragtede rival og koncentrerede sig nu i lufthavnsloungen udelukkende om sin sagfører, Ross, der var i færd med at kaste et spil kort fra den ene hånd til den anden, tog af, gav kort, og indimellem smed kortene op i luften i en bue, blot for elegant at fange dem igen på vej ned. Ross var begyndt at vække opmærksomhed.

“Jeg ville ønske, du ville lade være,” sagde Filth. “Folk er ved at blive irriterede.”

“Det er kun, fordi så godt som ingen af dem selv kan det,” sagde Ross. “Det er medfødt.”

“Du rodede også med kort, da jeg i sin tid mødte dig. Hvorfor kan du ikke bare begynde at strikke i stedet?”

“Ingen efterspørger uldtøj i Hong Kong. Find damen.”

“Jeg har ikke lyst til at finde den forbandede dame. Hvor bliver det forbandede fly af? Er der noget i vejen med det? De siger aldrig noget.”

“Det burde der ikke være. Det er det nyeste nye. Store, fir-kantede vinduer.”

“Fremragende. Det lader bare ikke til at fungere. De gamle i fjor fungerede bedre. Raslede af sted. Løse skruer. Mænd med oliekanter, der løftede op i tæpperne. Og vi nåede altid frem alligevel.”

“Vi bliver kaldt ud nu,” sagde Ross. Han samlede kortene sammen i en bunke, fik bunken ned i et etui, fik med et eller andet sigøjnertrick samlet begge mapper op og begav sig af sted i retning af elevatorerne. Bagfra lignede han en vandrende hat.

Filth skred af sted efter ham med sin spadsrestok og *Daily Telegraph*. På trappen op til flyet lod Ross i overensstemmelse med god skik og brug sin advokat komme først ind, og ombord blev Filth budt velkommen med buk og automatisk dirigeret til venstre ind på første klasse. Ross, der kom humpende bagefter i sine Dr. Scholl's, blev bedt om at sætte sin håndbagage fra sig og vise sit pladsnummer.

Men det var Ross, der sørgede for at få mapperne stuvet sikkert af vejen, og som, da flyet som sædvanlig var halvtomt, fik byttet sig til nogle pladser, der egnede sig til Filths lange

ben, som forlangte at få Filths jakke hængt på bøjle i et skab, nægtede at tage sin hat af og med det samme krævede at få det gratis glas champagne fyldt op igen.

De lænede sig begge tilbage og så England forsvinde hastigt i det fjerne, og så kom de af det smukke sving op gennem de grå skyer til det solbeskinnede blå ovenover.

“Det er ikke nogen god champagne,” sagde Ross. “Jeg har smagt bedre i Puerto Rico.”

“Middagen bliver god,” sagde Filth. “Og med fremragende vin til. Hvad med din hat?”

Ross tog den af med begge hænder og lagde den fra sig på sit bord.

En purser viste sig. “Skal jeg hjælpe Dem af med den, sir?”

“Nej tak. Jeg beholder den her.” Lidt efter lagde han den ned på gulvet foran sig.

Middagsvognen med den glinsende lammeryg blev kørt ind midt i kabinen. Der blev lagt sølvtøj – ægte sølvtøj, konstaterede Ross, og vendte gafferne om for at få bekræftet mærket – frem på stivede dækkeservietter. Midtskibs lynede en forskærerkniv. Der kom Côtes du Rhône.

“Kan du huske *Breath o’Dunoon*, Albatross?” sagde Filth. “Kan du huske det sprøjt, du lavede med sorte biller i stedet for solbær?”

Ross tænkte rugende efter. “Jeg kan huske førstestyrmanden. Han lovede at ville smadre mig i puk. Han *ville* virkelig gerne smadre mig. Jeg tævede ham.”

“Det var et mirakel, vi ikke blev torpederet.”

“Jeg troede faktisk, vi *blev* torpederet. Men jeg er jo på den anden side blevet torpederet så mange gange –”

“Tak, tak,” brølede Filth i retning af lammestegen. Når han blev følelsesmæssigt påvirket, havde han tilbøjelighed til at

brøle; det var en sidste rest af den forfærdelige stammen fra hans barndom i Wales. “Kom nu ikke for godt i gang med de torpedoer.”

“For eksempel,” sagde Ross, “i Timorstrædet. Jeg forliste med ...”

Men nu var der kommet grøntsager og ribsgele, og de spiste videre og filosoferede over dette og hint, mens Ross’ kraftige hage kun befandt sig få centimeter over hans tallerken. “Du spiste seksogtrediven bananer,” sagde han. “På stranden ved Freetown. Du var ulækker.”

“Det var små bananer. Lammet her er fortræffeligt.”

“Og det bliver endnu bedre, når vi har skiftet fly i Delhi. Hjem til spisepindene og den sande gastronomi.”

Da dækkeservietterne var blevet fjernet, og de var færdige med at drikke kaffe, døsede de hen.

Filth sagde, at han var nødt til at se på sine papirer. “Nej – jeg skal nok fiske dem frem selv. Du skal bare passe på din hat. Hvad har du dog i den? Opium?”

Ross svarede ikke.

Der kom varme håndklæder, det lyserøde bånd omkring papirerne blev løst op, udskrifterne blev spredt ud, og Ross faldt i søvn.

Hvor han dog snorker, tænkte Filth. Jeg kan godt huske det fra den gamle *Dunoon*. Og så gik han i gang med sin fyldepen og en blok og var snart både døv og blind og ænsede intet andet. Himlen udenfor gjorde vinduerne sorte. Nedenunder blev usynlige bjergkæder oplyst af knappenålshoveder af lysprikker, som stjernerne rundt omkring og over dem. Inden længe blev sæderne slået ned til senge – dog ikke Filths, han arbejdede videre – og der blev uddelt tæpper og varme sokker. Det var allerede nat.

“En cognac, sir? Til at sove på?”

“Hvorfor ikke,” sagde Filth og samlede papirerne, tog sin kashmirpullover af og en fra Marks & Spencer på. En purser kom hen for at snøre hans sko op.

Jeg har sjældent følt mig så lykkelig, tænkte han, mens han nippede til cognacen, lukkede øjnene og ventede på søvnen. Gad vide, om jeg skal fortælle Albatross grunden. Nej. Hellere vente til efter Delhi.

Men så: Hvorfor ikke? Jeg skylder ham så meget. Så nogenlunde det bedste menneske, jeg har mødt. Helt igennem loyal. Min redningsmand. Jeg har oplevet andre redningsmænd, men ham her ser ud til at holde ved.

Han betragtede dværgens mærkelige, sovende ansigt, og Ross slog øjnene op.

“Coleridge?”

Albert Ross så forbløffet ud.

“Coleridge, jeg har noget at fortælle dig.”

Straks begyndte kortene at flyve. Ross gik i gang med at blande og give.

“Vil du godt lægge de forbandede ting væk?”

“Skal jeg forstå det sådan,” sagde Ross og lagde dem forsigtigt ned, “at der er en art åbenbaring på vej?”

“Ja.”

“Find nu hellere damen,” sagde Ross og begyndte atter at give.

“Jeg *har* fundet damen, Coleridge. Jeg har fundet hende.”

Der blev stille; man hørte ikke andet end flyets brummen.

Stilheden varede til Delhi og hele vejen gennem ventetiden, mens der blev gået rundt på førsteklasesloungeens marmorgulv, mens der blev indkøbt småting i butikkerne – Ross

købte en kasse med blå sommerfugle – og mens de fandt sig til rette igen hos Air India. De smilende, sminkede piger i deres cheongsams svævede forbi. Sidste afgang inden Hong Kong.

“Så altså,” sagde Ross. “Du skal giftes. En åbenbaring er det ganske vist, men for din profession har det ingen betydning. Bare vent, til du har prøvet det lige så mange gange som jeg.”

Filth så urolig ud. “Det har du aldrig fortalt mig noget om, Albert.”

“Jeg henregner det til mit privatliv. Hvem er hun?”

“Hun er i Hong Kong, når vi kommer frem. Og venter. I dag.”

“Er hun kineser?”

“Nej. Nej, hun er skotsk. Men født i Tiensin. Jeg mødte hende – nå ja, jeg har mødtes med hende fra tid til anden det sidste års tid. Hver eneste gang vi har været østpå. Den første sag du skaffede mig. I Singapore.”

“Så det er altså min skyld?”

“Ja. Naturligvis. Siger jeg med stor glæde. Du vil forhåbentlig gerne være forlover til brylluppet. Uden hatten.”

“Hendes navn?”

“Hun hedder Elisabeth Macintosh. Betty. Hun er af den gode slags. Yderst tiltrækkende.”

“Den *gode slags!*” Kortene fløj atter rundt. “Den *gode slags?*” Hans mærkelige, Samuel Johnson-agtige hoved rokkede fra side til side.

“Faktisk har hun ikke sagt officielt ja endnu,” sagde Filth. “Jeg har kun lige friet. I et brev sendt fra kontoret i London til hendes hotel med påskriften ‘Afventer ankomst’. Hun er bare på gennemrejse sammen med en bekendt. De har været i Australien – eller noget i den retning. Hun har arbejde af en

art – jeg er ikke helt sikker på hvad. Temmelig tys-tys. Hun er den fødte rejsende, men sidder ikke spor godt i det. Hun bor på Old Colony Hotel.”

“Aldrig hørt om det.” Tilsyneladende ved egen kraft flød kortene til vejrs i en cirkel og faldt så til ro igen.

“Hør her, Albert, lad helst være med at sige noget om det endnu. Jeg tror godt, hun *kan* finde på at sige ja. Lader til at være rigtig glad for mig. Hun har ikke rent faktisk sagt –”

“Det glæder mig, at hun lader til at være glad for dig. Sådan plejer det at være.”

“Og jeg er virkelig også meget glad for hende. Hvad er der i vejen?”

“Du har altså ikke været i seng med hende?”

En af purserne vendte blikket bort, men blev ved med at lytte.

“Nej,” råbte Filth højlydt uden at bemærke det. “Nej, selvfølgelig ikke. Hun er en dame. Og jeg vil giftes med hende.”

“Hvor ung?”

“Jeg har aldrig spurgt. Hun er en ung pige. Altså, rent teknisk kan hun ikke være pige. Hun er vokset op under krigen. Japansk fangelejr i Shanghai. Mistede begge sine forældre. Vil ikke tale om det.”

“Har du nogensinde spurgt hende om det?”

“Man skal ikke trænge sig på.”

“Edward, hvad kender hun så til *dig*? Som du burde fortælle hende? Hvad har du snakket om? Vil hun mon blive hos dig?”

“Hun går op i fugle og planter. Det gør jeg også selv. Takket være min skole. Hun er meget levende. Smittende glad. Strålende øjne. Stærk. Temmelig – muskuløs. Jeg føler mig tryk sammen med hende.” Filth betragtede flyets duvende arkitektur. “Rent faktisk,” sagde han, “er jeg parat til at dø for hende.”

“Ja, jeg vil,” sagde pigen i det lurvede sidegadehotel, hvor musikken prøvede at overdøve larmen fra mahjongspillerne på hver eneste ledig stenbalkon. Loftsviften med fluepletterne hang slapt ned. På sengene lå der højroede satintæpper fra 1920'erne med grimme, gule blomster i kontursting. De måtte have overlevet krigen. Der hørtes raslen fra gamle træskodder. Der lugtede af rådne liljer, der lå dynget op i en gård nedenunder. Betty var alene, hendes veninde Lizzie var gudskelov ude et sted. Betty ville have hadet ikke at være alene, mens hun læste brevet fra Edward. Sikke en smuk håndskrift. Bare ærgerligt, han havde brugt brevpapir fra sit advokatkontor. Hun spekulerede på, hvor mange udkast han mon havde lavet først. Udskrifter. Han var gift med udskrifter. Det var meningen, at det her brev skulle gemmes.

Og det ville hun også gøre. Hun ville gemme det altid. Deres børnebørn ville komme til at efterlade det til et museum som minde om de gode, gamle døde.

Eddie Feathers? Hille mænd! Han lyder altså lidt snurrig. (*Kunne du mon forestille dig, at vi indgik ægteskab, Elisabeth?*) Ikke ligefrem nogen Romeo. Snarere hen ad mr. Knightley, selv om mr. Knightley nu ikke virkede helt pålidelig. I fyrerne og altid alene af sted til London. Ingen skal bilde mig ind, at Emma var den første for ham. Nu er jeg vist ved at tabe tråden. Jeg ville bare ønske, at Eddie ikke var så perfekt. Men selvfølgelig vil jeg giftes med ham. Jeg kan ikke forestille mig nogen grund til andet.

Hun kyskede brevet og stak det ind under skjorten.